

[Brorsen.]

om Navnet blev det ene eller det andet! Man har nu i lang Tid agiteret for, at Lands-tinget skulde forsvinde i vor Forfatning; naar man saa alligevel camouflerer et Tokammersystem, kan det under ingen Omstændigheder gaa an at beholde Ordet Lands-ting, skønt det ellers vilde være i fuldstændig Harmoni ikke mindst med den nye Forfat-ning, idet en Del af dem, der skal indtræde i Rigstinget, vælges paa Landslister. Naar Halvdelen skal vælges paa Landslister, var der udmærket god Logik i at bevare Navnet Landsting. Af de 205 Medlemmer, Rigsdagen skal bestaa af, skal 136 have Sæde i Folketinget, 69 i Rigstinget, og i visse Tilfælde træder de to Ting sammen til en forenet Rigsdag.

Med Hensyn til Lovforslagenes Behand-ling i henholdsvist Den forenede Rigsdag, i Folketing og i Rigsting findes Bestemmel-serne i § 38. Det viser sig, at i Den forenede Rigsdag alene skal behandles saa vigtige Spørgsmaal som Forslag om Ændringer i Grundloven, Forslag til Finanslov, Forslag om Optagelse af Statslaan, medens derimod mindre vigtige Lovgivningsemner skal be-handles særskilt i Folketing og i Rigsting og derefter i Tilfælde af Uenighed i Den forenede Rigsdag. De vigtigste Lovforslag, der kommer til Behandling i Rigsdagen, skal altsaa nøjes med 3 Behandlinger, medens de mindre vigtige kan blive underkastet indtil 8 Behandlinger. Der er sikkert mange, der vil sige: Ja, men naar de vigtigste Lov-givningsarbejder kan nøjes med 3 Behand-linger, er det ikke formaalstjenligt at op-rette to Kamre til de øvrige Sagers Behand-ling.

I Forbindelse med dette om Lovfor-slagenes Behandling vil jeg nævne, at der i § 43 findes en Bestemmelse, hvorefter enhver af Ministrene, naar der under en Sags Be-handling fremsættes Forslag om Overgang til Dagsordenen, straks kan forlange Be-handlingen henvist til Den forenede Rigs-dag. Man kan i Sandhed her anvende det gamle Refræn: Li' som den var der, saa var den der ikke, og saa var den der dog alligevel.

I § 46 er der tillagt Statsministeren en meget vigtig Beføjelse, idet han kan sige til et af Tingenes Udvalg: Nu finder jeg mig ikke i, at man forhandler om denne Sag længere; jeg vil søge vedtaget i Den forenede Rigsdag, at Sagen nu behandles dér. Der kan være Sager, som kræver meget nøje Undersøgelse, og hvor der maa indhentes mange Oplysninger, før der træffes Beslut-ning, og det vil være urimeligt, om man ved et pludseligt Magtbud fra Statsmini-

sterens Side skulde kunne bestemme, at et saadant Udvalg ikke faar Lov til at behandle Sagen færdig.

Vi inden for Venstre finder, at hele det System, der stilles op her, er meget ind-viklet, og stillet over for et saadant Forslag har vi udtalt: Saa hellere et rent Etkammer-system, ledsaget af en fastere Forankring af visse Frihedsgoder, som jeg senere skal omtale, i vor Grundlov. Vi ser saaledes paa Sagen, at enten maa vi bevare et Tokam-mersystem, der er Mening i — og dermed forstaar jeg, at der maa være nogen For-skel i de to Tings Opbygning —, eller ogsaa gaa over til et rent Etkammersystem som f. Eks. det finske.

Af de 205 Rigsdagsmedlemmer skal de 170 vælges efter lignende Principper, som vi kender nu, medens 34 udtages paa Lister, der forud for Valget er affattet af Partiernes. Bestemmende for det Antal Mandater af de 34, der kan tilkomme det enkelte Parti eller Vælgergruppe, er Stemmetallene ved Valget af de 170 Medlemmer. De forskellige Partiledelser skal altsaa udarbejde en For-tegnelse over de Mænd og Kvinder, som man beslutter at opstille paa disse Landslister. Det er en meget betydelig Myndighed, der med dette Forslag lægges i Partiledelsernes Hænder. Ca. $\frac{1}{6}$ af Rigsdagens samtlige Medlemmer udtages altsaa paa denne Maade. Man vil maaske sige til os, at vi dog ved Grundloven af 1915 har været med til at knæsette Princippet ved Valget af de landstingsvalgte. Der er imidlertid en bety-delig Forskel paa i en Tokammerrigsdag at udpege en mindre Del af Medlemmerne i det ene af Tingene uden Vælgerne direkte Indflydelse og saa de Bestemmelser i For-slaget her, hvorefter $\frac{1}{6}$ af hele Rigsdagen vælges uden direkte Valg.

Jeg vil ikke benægte, at man ved denne Form for Valg kan faa Personer ind i Rigs-dagsarbejdet, som ellers vilde holde sig udenfor, men ser vi paa de hidtil landstings-valgte af alle Partier, synes jeg egentlig ikke, de er meget forskellige fra dem, der er valgt direkte af Vælgerne.

Valgretsalderen fastsættes efter For-slaget til 23 Aar. I Norge har man, som omtalt, en Valgretsalders paa 23 Aar, i Finland 24, og jeg kunde tage et Land som Holland med — det er et Land, som vi jo saa tit viser hen til, og da ogsaa et Land, der i mange Maader kan sammenlignes med Danmark —, dér er Valgretsalders 25 Aar.

Venstre har den Anskuelse, at 25 Aar vil være en fornuftig Valgretsalders. I den Alder stifter de fleste Mennesker Hjem, og det er da meget naturligt, at de samtidig